

се намъри по-лошъ, да ли онзи, който обича и казува: «Не сжмъ Християнинъ,» или онзи, който не обича, и казува: «Християнинъ сжмъ?» — Мжчно е да познаешъ единъ човѣкъ, слѣдъ като си живѣлъ съсъ него много години, и азъ искамъ да познаѣ тогози отъ едно писмо ли? Да ли не е възможно да прѣдполага човѣкъ, че бия и да не знае, като се беспокои отъ безбожието си, той ме дразни да се борѣ съсъ него, като мисли тайно че ще бжде принуденъ да склони на резонитъ ми! Охъ ако да бѣше това! Боже мой! на когото ржката дава на най-слабитъ орждия една всесилна сила, избери ме, избери ме за това дѣло! покажи ми резони толкосъ истински, толкосъ привлекателни, щото да убѣдѣтъ тоя злочестникъ, и като се рѣши да те благославя, да разумѣе, че далеко отъ тебе е това дѣто сѣка добродѣтель да е заблуждене!»

Раскъсахъ четирѣтъхъ пѣрчета отъ писмото на по-малки пѣрчета, нѣ безъ никакво гнѣвно движене; приближихъ се до прозорецътъ, прострѣхъ си ржката, и спрѣхъ се да гледамъ какво направление ще зематъ отъ вѣтрътъ тия книжни пѣрченца. Нѣкои се спрѣхъ върху куршюмътъ на черковата, други, слѣдъ като хвъркахъ дълго врѣме, паднѣхъ на земята, нѣ распелени, щото нѣмахъ никакъвъ страхъ да можѣтъ да ги съберѣтъ и да можѣтъ да ни откриѣтъ тайната.

Послѣ писахъ на Юлиена, и се мжчихъ да не бждъ, както и да не се показувамъ, никакъ сѣрдитъ.

Пошегувахъ се върху страхътъ дѣто го имаше, че ме виждаше да докарувамъ съвѣстнитѣ съмнѣния до